

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
6.Bf.81/2013/8. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2013. december 6. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t :

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt **vádlott** ellen folyamatban lévő büntető ügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2012. október 3. napján kihirdetett 11.B.37/2012/23. számú ítéletét **helybenhagyja**.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a szabadságvesztés tartamába beszámítja.

A vádlottat kötelezi a másodfokú eljárás során felmerült 3.810 (Háromezer-nyolcszázötz) forint bűnügyi költség megfizetésére.

Indokolás:

A Budapest Környéki Törvényszék a 2012. október 03. napján kihirdetett 11.B.37/2012/23. számú ítéletével vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 166. § (1) bekezdésébe ütköző emberölés bűntettének kísérletében, ezért - mint visszaesőt - 6 évi börtönre és 6 évi közügyektől eltiltásra ítélte. Az előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztés tartamába beszámította. A vádlottat a feltételes szabadságra bocsátás kedvezményéből kizárta. Rendelkezett az eljárás során lefoglalt tárgyakról, továbbá kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült 167.775 forint bűnügyi költség megfizetésére.

A tárgyaláson az ügyész három napi gondolkodási időt tartott fenn, majd tudomásul vette az ítéletet. A vádlott fellebbezést jelentett be arra hivatkozva, hogy a cselekményt ugyan elkövette, de a szándéka nem ölésre irányult. A védő enyhítés érdekében fellebbezett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.588/2012/5. számú átiratában indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg, mert a közügyektől eltiltás mellékbüntetés, melyet a rendelkező részben is fel kell tüntetni. Kifejtette továbbá, hogy az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében tévesen hivatkozott a Btk. 87. § (1) bekezdésének alkalmazására, mert a büntetés a törvényi büntetési tételkereten belül került kiszabásra. Egyebekben az ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A védő a Fővárosi Ítéltáblánál előterjesztett beadványában bizonyítási indítványt terjesztett elő. Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az ügyben rendeljen ki új igazságügyi orvosszakértőt, mert az eljárás során nem vált nyilvánvalóvá, és kétséget kizáróvá a szakértői álláspont, hogy dulakodás közben véletlen „belépéssel”, vagy direkt módon, szándékosan történt-e a szúrás.

A védő a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében az enyhítés érdekében bejelentett fellebbezését változatlanul fenntartotta. Indítványt tett arra, hogy a másodfokú bíróság részletesen vizsgálja azt, hogy a vádlott esetében az elkövetéskori, vagy az elbíráláskori szabályok-e a kedvezőbbek. A vádlottra nézve enyhébb büntetőjogi szabályok alkalmazásával, a kiszabott büntetés enyhítésére tett indítványt.

A vádlott a fellebbezésében elmondottakat az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában fenntartotta, utalt arra, hogy a sérülés dulakodás közben történt. Álláspontja szerint figyelmen kívül hagyta az elsőfokú bíróság azt, hogy a sértett őt belökte egy fotelbe, ami egyértelműen arra utal, hogy közöttük dulakodás volt. Álláspontja szerint ezt erősíti meg az, hogy a szakértő nem mondta ki egyértelműen azt, hogy ő szándékosan, „telibe” szúrta a sértettet. A jogi minősítés változatlanul hagyása esetére is indítványt tett a kiszabott büntetés enyhítésére.

A vádlott és védője által bejelentett fellebbezések folytán a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 348. § (1) bekezdésében foglaltak alapján teljes terjedelmében felülbírált.

Ennek során megállapította, hogy a Budapest Környéki Törvényszék tárgyalása során az eljárási szabályokat betartotta. A tényállást mérlegelési jogkörében állapította meg. Ennek során a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a bizonyítékokat megfelelően értékelte, és indokolási kötelezettségének is eleget tett. A vádlott a nyomozás során nem kívánt vallomást tenni. A tárgyaláson vallomást tett, melyben tényszerűen elismerte, hogy megszurta a sértettet, azonban vitatta, hogy ez részéről szándékos lett volna. Védekezése szerint erre a dulakodás során került sor. Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a tényállást a vádlott védekezésével szemben a sértett vallomása, a tárgyaláson kihallgatott tanúk vallomása, az igazságügyi orvosszakértő, valamint az igazságügyi elmeorvos szakértő véleménye, a lefoglalt bűnjelek, valamint a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok alapján állapította meg. Ítélete 5. oldal 2. bekezdésétől a 8. oldal 4. bekezdéséig részletesen értékelte az általa megismert bizonyítékokat, és logikus, meggyőző magyarázatát adta annak, hogy miért nem a vádlotti védekezést fogadta el. A sértett vitatta, hogy dulakodás során keletkezett volna a hasi sérülése, és tanú1 is azt erősítette meg, hogy az esetet több órával megelőzően, még az ő jelenlétében volt dulakodás a vádlott és a tanú között. A sértett fia is arról számolt be, hogy a vádlott a HÉV szerelvényen neki arról beszélt, hogy megszurta az édesapját, ekkor azonban dulakodásról, annak során keletkező véletlenszerű szúrásról nem számolt be. A tárgyaláson is kihallgatott igazságügyi orvosszakértő véleménye egyértelműen cáfolja a vádlotti védekezést, kizárja a dulakodás során

keletkező, „belépéses” szúrás lehetőségét, hiszen abban az esetben a szúrt csatornának merőlegesnek kellene lenni, jelen esetben pedig egyértelműen direkt szúró mozdulatra utaló, felfelé haladó szúrt csatorna keletkezett.

Az elsőfokú ítéletben rögzített történeti tényállás 4. oldal 7. bekezdésében két külön pontba szedve félreérthetően tartalmazza a sértett sérüléseinek leírását. Ezt a másodfokú bíróság a Be. 352. § (1) bekezdés a./ pontjára figyelemmel - a rendelkezésre álló iratok alapján - annyiban helyesbíti, hogy „a gyomor hátsó falán, a savós hárttyát érintő, de a gyomorba nem hatoló 2-2,5 cm-es metszett sebzés,” szövegrész az 1./ pont alá kerül. A 2./ pont tehát csak a nyaki sérülést rögzíti. Az elsőfokú bíróság által megállapított és a másodfokú bíróság által ekként pontosított tényállás mindenben megalapozott, mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla felülbírálata alapjául elfogadta.

A bizonyítás kiegészítésére, új igazságügyi orvosszakértő kirendelésére irányuló vádlotti és védői indítványt a másodfokú bíróság elutasította, figyelemmel arra, hogy az ügyben eljáró igazságügyi orvosszakértő a vádlott és védője által vitatott kérdésben egyértelműen és határozottan állást foglalt, megállapításaival összefüggésben kétség nem merült fel. Ebben a kérdésben további bizonyítás lefolytatása csak az eljárás elhúzódását eredményezné, attól eltérő megállapítás nem várható.

Az irányadó tényállás alapján a Budapest Környéki Törvényszék okszerűen vont le következtetést a vádlott bűnösségére, és helyes a cselekmény jogi minősítése is. Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor vádlott bűnösségét a Btk. 166. § (1) bekezdésébe ütköző emberölés bűntettének kísérletében állapította meg. A Kúria 3/2013. Büntető Jogegységi Határozatában foglaltaknak megfelelően mind az elkövetés eszköze, mind a szúrás ereje, annak irányítottsága, a sérülés helye és jellege arra engednek következtetni, hogy a vádlott az elsőfokú ítélet rendelkező részében írt bűncselekményt valósította meg magatartásával. Úgyszintén ezt támasztja alá a Kúriának a BH.2013/202. számú eseti döntésében kifejtett jogi álláspontja is.

A másodfokú bíróság a felülbírálat során az elkövetés idején hatályos büntető törvényt alkalmazta figyelemmel arra, hogy a másodfokú elbírálás során hatályos új büntető törvény az adott bűncselekményt ugyanúgy határozza meg, ahhoz ugyanolyan büntetési tételt fűz, és a feltételes szabadság kedvezményének kizárása tekintetében is azonos rendelkezést tartalmaz.

A vádlottnak és védőjének az enyhítésre irányuló fellebbezése nem alapos.

A Budapest Környéki Törvényszék ítéletében helytállóan sorolta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető enyhítő és súlyosító körülményeket, és nem tévedett, amikor a vádlottal szemben a rendelkező részben írt börtönbüntetést szabta ki. A másodfokú bíróság azonban az indokolásból mellőzte a Btk. 87. §-ára történő utalást, figyelemmel arra, hogy az elsőfokú bíróság a szabadságvesztés

büntetést az adott bűncselekményre előírt büntetési tételkeret határai között állapította meg. Az elsőfokú bíróság törvényesen, a szabadságvesztéssel arányos tartamban ítélte a vádlottat közügyektől eltiltásra is. Összességében megállapítható, hogy a vádlottal szemben kiszabott fő-, és mellékbüntetés megfelelően szolgálja a Btk. 37. §-ában írt büntetési célokat, így a vádlotti és védői fellebbezés eredményre nem vezethetett.

A Budapest Környéki Törvényszék ítéletének egyéb, a visszaesői minőségre, az előzetes fogvatartás beszámítására, a feltételes szabadság kedvezményéből való kizárásra, a lefoglalt tárgyakra, valamint a bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezései törvényesek, ezért azokat a Fővárosi Ítéltábla - helyes indokai alapján - helybenhagyta.

A másodfokú bíróság a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a másodfokú határozat kihirdetéséig előzetes fogvatartásban töltött időt a Btk. 99. § (1) és (2) bekezdései alapján a szabadságvesztés tartamába beszámította.

A másodfokú bíróság a Be. 338. § (1) bekezdése alapján kötelezte a vádlottat a másodfokú eljárásban kirendelt védő díjaként felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

A Fővárosi Ítéltábla végzése a Be. 371. § (1) (3) és (4) bekezdésein alapszik.

Budapest, 2013. december 6. napján

. Ruzsás Róbert s.k.
a tanács elnöke

Dr. Mészáros László s.k.
előadó bíró

Dr. Török Zsolt s.k.
bíró

A Budapest Környéki Törvényszék ítélete jogerős és végrehajtható.

, 2013. december 6. napján

. Ruzsás Róbert s.k.
a tanács elnöke